

CARLES PIQUERAS
DIBUIX-ARO

ART CASTELL D'ARO
PLATJA D'ARO
S'AGARÓ

CASTELL DE **BENEDORMIENS**
MASIA **BAS**
PARC DELS **ESTANYS**

DIBUIX

CARLES PIQUERAS

DIBUIX-ARO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Edita i organitza

Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró
Regidoria de Cultura

Alcalde

Maurici Jiménez Ruiz

Regidora de Cultura

Maria Blanco Martín

Comissariat

Pilar Giró

Coordinador

Juan José Gallardo

Textos

Maurici Jiménez Ruiz

Pilar Giró

Carles Piqueras

Fotografia obres

Quim Bigas

Retrat

Salvador Sabater

Concepte gràfic

Unitat de Comunicació

Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró

Maquetació i impressió

Impremta Aubert

Dipòsit legal

GI 646-2024

www.platjadaró.com / ciutada.platjadaró.com

Ajuntament de
Castell d'Aro,
Platja d'Aro
i S'Agaró

CARLES PIQUERAS

DIBUIX-ARO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Maurici Jiménez Ruiz

Alcalde

Del 25 de maig al 28 de juliol de 2024 Carles Piqueras és l'artista convidat a exposar al Castell de Benedormiens de Castell d'Aro, l'espai expositiu més emblemàtic del nostre municipi.

Com a Ciutat Educadora estem convençuts que les ciutats que inverteixen en l'art estan invertint en l'ànima de les seves comunitats, promovent l'expressió i la unitat entre els seus ciutadans. I és per aquest motiu que, any rere any, des de l'Ajuntament treballem per continuar oferint als artistes i a la ciutadania, els espais adients on la creativitat de l'artista dialogui amb la imaginació de l'espectador.

Amb quasi una quarantena d'obres, Carles Piqueras ens convida a alliberar la nostra mirada, a sortir de la realitat i a no sentir por del procés. L'art esdevé l'instrument, amb la seva capacitat única, per provocar reflexions, evocar emocions i transportar-nos més enllà de la realitat tangible.

Us convido a visitar l'exposició, a compartir amb tots nosaltres aquesta experiència que us farà viatjar per composicions insòlites, paisatges on es fa evident la petjada humana i comestibles que esdevenen valuosos objectes.

Ben mirat, tal i com deia René Magritte: "l'art és l'única forma de transcendir els límits de l'experiència humana" i aquesta exposició de Carles Piqueras n'és una bona mostra.

Pilar Giró

Doctoranda industrial
Universitat de Girona
Facultat de Turisme
Cap de recerca Fundació
Art Guixols

Carles Piqueras, Dibuix-Aro

“Quan veníem de nit a llençar escombraries
ens quedàvem a veure el firmament”

Joan Margarit, fragment de *Retorn*

Els dos versos citats de Margarit, que trobem en el recull *Misteriosament feliç*, inevitablement em traslladen a l'univers d'en Carles Piqueras i crec, a més, que representen una magnífica clau d'entrada a la seva obra; perquè quan Piqueras fixa l'objectiu de la càmera sobre allò que després dibuixarà, el seu firmament no és altre que el joc còmplice de significats suggerits per la imatge.

Que l'art fa visible l'invisible ha esdevingut una definició kleeniana recurrent a la qual em permeto fer un matís a l'hora de relatar aquesta exposició: l'artista fa visible l'invisible. Carles Piqueras ens mostra com ell veu i llegeix el món en el seu particular habitat poètic; una mirada metafòrica, polièdrica, polisèmica... i tots aquells altres adjectius que trenquen amb la percepció unívoca d'una realitat, no ens enganyem, sempre il·lusòria. Probablement, ser conscient que l'aprehensió de la realitat és tan sols un miratge, fa que el realisme sigui el llenguatge estètic amb el qual Piqueras es sent còmode per a qüestionar-la amb ironia socràtica.

Aquesta manera de fer, que Carles Piqueras ha anomenat “absurd-realisme”, allibera la realitat de la mirada petita i convida a no tenir por d'imaginar. Precisament, amb aquesta personal visió, lectura i significació que trasllada a la representació dels objectes i temes, aconsegueix dibuixar dos gestos al rostre de l'espectador: el d'admiració per la seva tècnica preciosista i el somriure d'un humor intel·ligent per a la construcció de composicions insòlites.

Quan hom aprecia l'habilitat i mestratge assolits amb uns llapis de colors que fan olor d'infantesa, el gest d'apropar-se a l'obra per corroborar que els sentits no ens estan fent la guitza és gairebé irremeiable. Com, amb quelcom tan senzill, que tots hem tingut a la mà, es pot arribar a una similar perfecció? El rigor tècnic i el domini de l'ofici són eines que li proporcionen la seguretat per alliberar les interpretacions sornegueres que fa sobre el quotidià o l'entorn proper i plasmar-les brillantment a les obres.

Analitzar l'obra de Piqueras és trobar constantment Piqueras, i no és un pleonasme. Els qui el coneixen coincidiran amb que és un home senzill, proper, fidel i amb gran sentit de l'humor, mots que també defineixen la seva obra. Com ell mateix explica, en aquest entorn on ha nascut, la plana de Sant Pol, i crescut, el paradís empordanès, hi troba el que li cal per realitzar-se, fins i tot els tocs de tramuntana. Per això, cercant el títol d'aquesta exposició, es buscava quelcom representatiu de la seva realitat i és així com apareix el nom *Dibuix-Aro*. D'una banda jugant amb el doble sentit, com les imatges i els conceptes de les seves obres, en aquest cas transfigurat al de la fonètica i la grafia. De l'altra, posa de manifest el paral·lelisme de la seva realitat geogràfica i la proximitat cultural dels temes que tracta.

Referent al contingut, les temàtiques dels quadres de la present exposició s'organitzen en tres àmbits: paisatges, persones i comestibles, i aquests darrers es podrien classificar en dos subgrups, menges i joies.

En els paisatges, ja siguin costers o urbans, sempre hi trobem la presència de vestigis humans com ara els detritus i residus del *Totum revoltum*, però també l'inspiren els grafitis i els signes d'abandonament a la *Calle de la piedra filosofal*. La bellesa en el sentit clàssic de la paraula no interessa al nostre artista. Piqueras sovint convida l'absurd a transformar el paisatge, llavors a *Marítim mail* els carreus del port esdevenen bústies de correus o bé, en una d'aquelles passejades imaginatives, les algues de les roques de vora mar es transformen en perruques per la simple presència d'una pinta i un títol, *Qui no té feina el còdol pentina*, que eludeix un gat que s'amagarà en molts altres quadres.

L'ull d'en Florenci amatent a qui agafi una oliva, un aperitiu perfecte per una festa de Halloween; la polisèmia meta-idiomàtica de les *Gambes sulle gamba* o la cavalla per al *Jove cavaller* descriuen juxtaposicions inesperades que enllacen amb la inspiració surrealista.

Probablement, en llevar la tapa, els operaris dels serveis de sanejament no haurien imaginat la metamorfosi del pou en una conserva, com la registrada pels *Musclos de llauna*. Situacions paradoxals, inquietants, com la de la llauna de *Conserves Milan*, que conté una goma, la finalitat de la qual no és precisament la de preservar, o bé la *Mitja clotzena d'ous*, que fa frissar per una gallina ponedora d'ous de reig.

Comestibles presentats com joies: *Joies del Maresme*, *Xoias galegas*, pèsols o vidres de platja, tant li fa, perquè guanyen en poesia al valor de les maragdes. Petits tresors quotidians que la mirada sensible, juganera, ocurrent, irònica, la troballa de l'inversemblant a través de la creativitat i els traços dels colors d'en Carles Piqueras transformen en obres d'art.

Dels Alpino als Caran d’Ache

Encara conservo uns dibuixets que ma mare va fer emmarcar, copiats d’uns personatges populars de Walt Disney, fets amb els entranyables llapis Alpino. Vaig ser un infant feliç durant unes setmanes. Tant els materials com la tècnica eren minso per a un menut de set o vuit anys, encara sense estudis ni coneixements artístics, però amb la il·lusió i el papalloneig a l’estómac a l’hora d’anar a dormir, esperant impacient el moment d’encetar el proper jorn per *Dibuix-Aro* tot.

Passats els anys, amb estudis reglats, recerques amb diferents tècniques i estils i un cert recorregut artístic, vaig trobar-me conreant uns acrílics d’estil abstracte que no m’emplenaven; la conclusió fou un atzucac sense sortida. Perdut, vaig decidir començar de nou des del principi, amb els oblidats llapis de colors, i avançar amb altres tècniques. No es va complir. Mai més no he utilitzat ni ceres, aquarel·les, acrílics, olis ni qualsevol altre material físic o digital. Tota la meva obra actual i de força anys enrere està realitzada amb els meravellosos llapis Luminance de la marca Caran d’Ache: per a mi els fórmula 1 del mercat.

Després de molts temps i un llarg viatge, aquest sexagenari que soc ara ha tornat a casa, a la casa d’aquell vailet del papalloneig al ventre que, sigui on sigui, se sentirà orgullós d’haver guanyat un deixeble. Pilar Giró, amiga i crítica d’art, té escrit que els llapis de color serien per a mi un element proper o semblant a la magdalena de Proust.

Absurdrealisme

Al voltant del començament de la pandèmia i el confinament, vaig encetar un recull de peces que he batejat amb aquest nom un pèl ostentós. De fet, en obres anteriors i sense albirar-ho en el moment de la realització, ja treia el nas l’absurd, molt sovint la ironia i a vegades el sarcasme, sens dubte el planter ja hi era. Pot ser que una situació tan absurda i sorprenent com aquesta pandèmia regués i adobés l’hort i fes d’element catalitzador, sempre m’ha fascinat el fet que la presència de qualque ingredient faci variar l’estatus quo, tant a la química com a la vida.

La temàtica que alimenta la meva obra de fa temps cerca la realitat migrada, l’existència senzilla, planera, pobra, no m’és plaent la fastuosa, decorativa, pedant. L’estil realista sempre ha estat per a mi un cinturó de seguretat, un norai al port prest per a l’amarratge. Amb la imaginació em perdo, habito en el laberint, com bon taure que soc, visc sotmès a la lentitud i a la força tel·lúrica de la terra. Al cap i a la fi, la imaginació només és possible relligant petits bocins de vida i coneixement, a la manera d’un treball de patchwork. Molts em donarien la raó si diguéssiu que no hi ha res més imaginatiu que la pura realitat.

Fent servir els trajectes temàtics de sempre, com deia al principi, he afegit a les peces un element absurd, pertorbador, caòtic, irònic, humorístic, sarcàstic, tant se val, tots són per a mi branques del mateix arbre. L’absurd són aquelles rampoines amagades que suren a les golfes de la ment i que, utilitzant un catalitzador com abans, apareixen com a petites meravelles i, a voltes, surten a voletejar com un mòrbid estol de papallones.

L’absurd és el magma, on es troba tot el que no coneixem. Tot el que no és absurd, és normal, ja ha estat creat, conegut, explorat. La creació, la innovació, la descoberta, la troballa, només l’aconseguiu en allò desconegut, ignot, absurd, caòtic, o sigui, els llocs on pasturen el geni i la bogeria, cercant on els altres només veiem caos, desordre, perill i païra. Un petit exemple seria el “brainstorming”, la turmenta d’idees, tirar la xarxa allà on creiem a priori que no hi ha pesquera.

Tot el nostre món és absurd. D’aquesta immensitat caòtica, l’home, ésser dotat de consciència, encara transita amb una ignorància suprema, som com Sísif lluitant eternament amb la pedra. Tan sols coneixem una molt petita part del tot. Som en un mínim planeta que orbita una petita estrella dels milions que formen la Via Làctia, una galàxia de les cent mil milions que basteixen l’univers, a més, l’univers és finit o forma part d’una quantitat inimaginable d’universos?

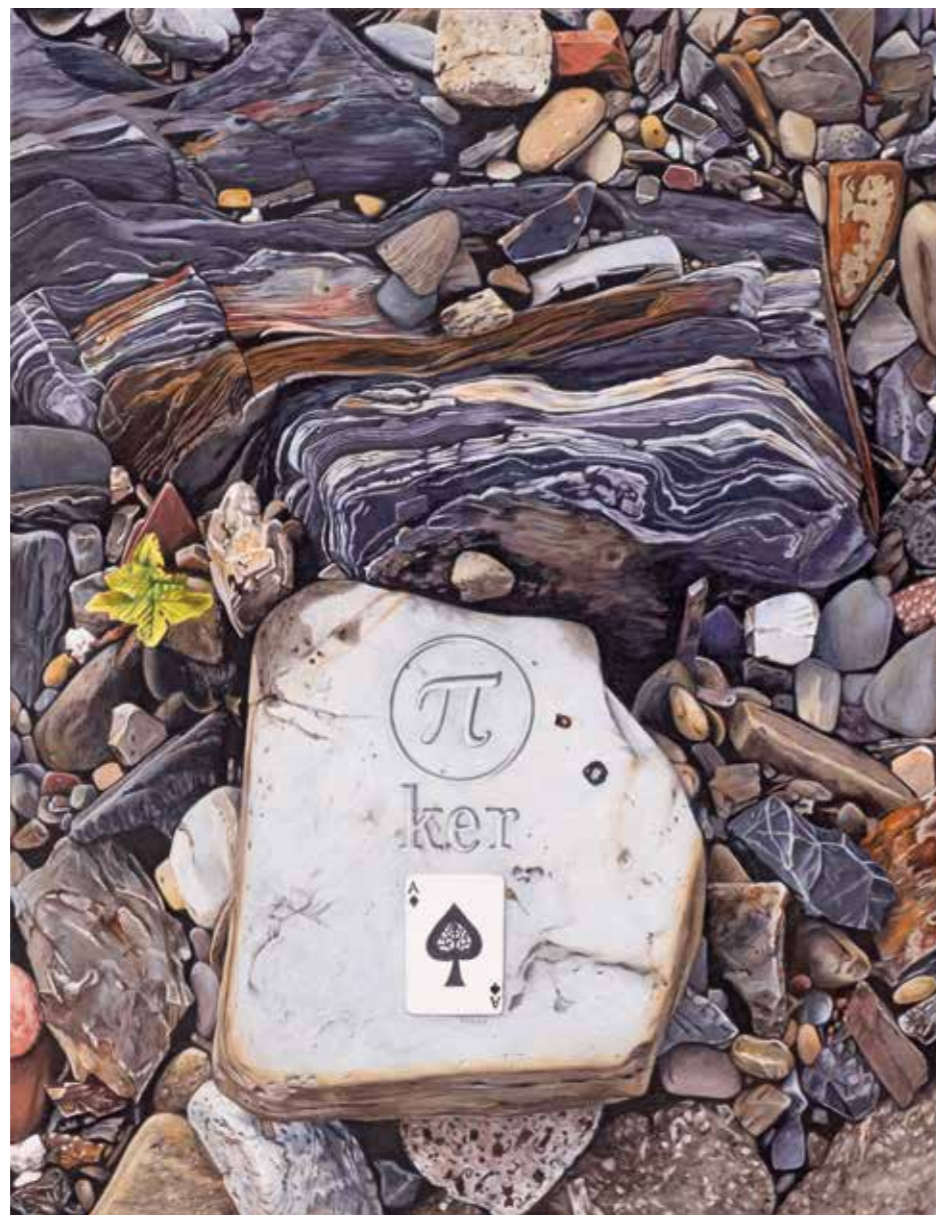
OBRA

Totum revolutum

Llapis sobre fusta
160 x 110 cm

Signatura al Priorat

Llapis sobre paper cartró
80 x 62 cm

Qui no té feina el còdol pentina

Llapis sobre paper cartró
80 x 112 cm

Marítim mail

Llapis sobre paper cartró
80 x 120 cm

Calle de la piedra filosofal

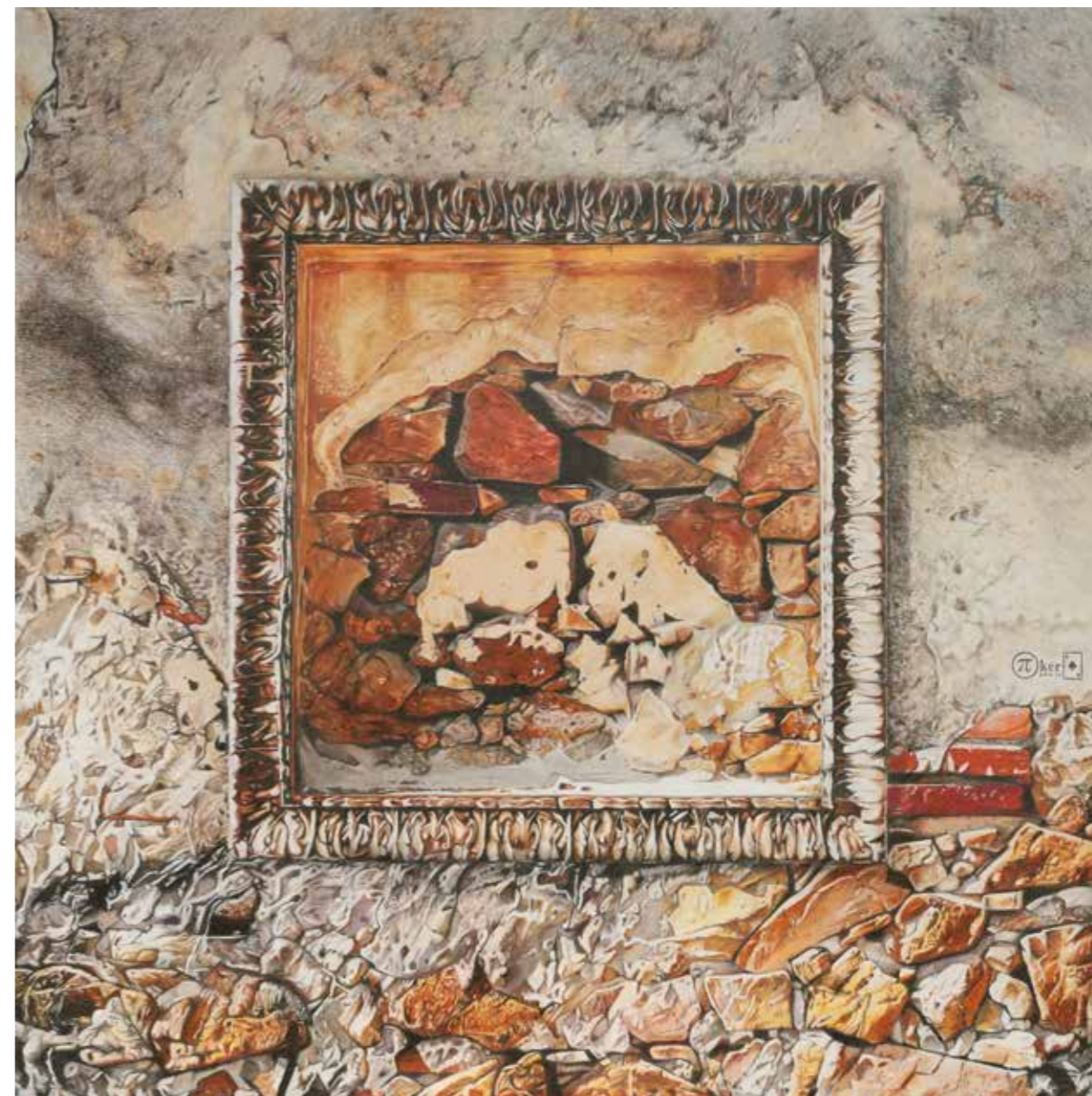
Llapis sobre paper cartró
80 x 120 cm

Galeria renaixentista

Llapis sobre paper cartró
80 x 120 cm

Marc barroç

Llapis sobre fusta
100 x 100 cm

Aigües negres

Llapis sobre paper cartró
67 x 105 cm

Musclos de Ilauna

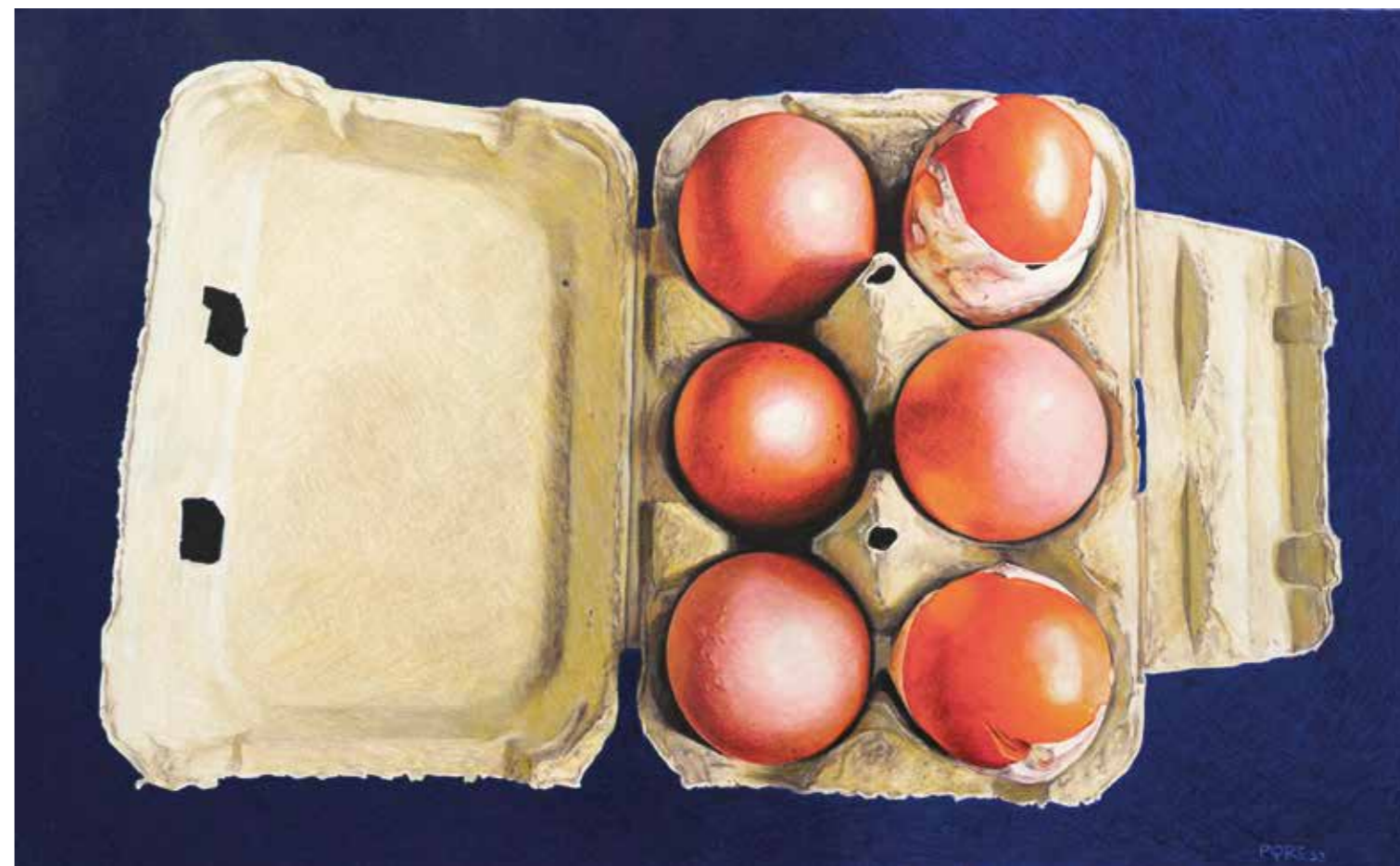
Llapis sobre paper cartró
75 x 100 cm

Plata d'amanida llevantada

Llapis sobre paper cartró
80 x 120 cm

Mitja dotzena d'ous

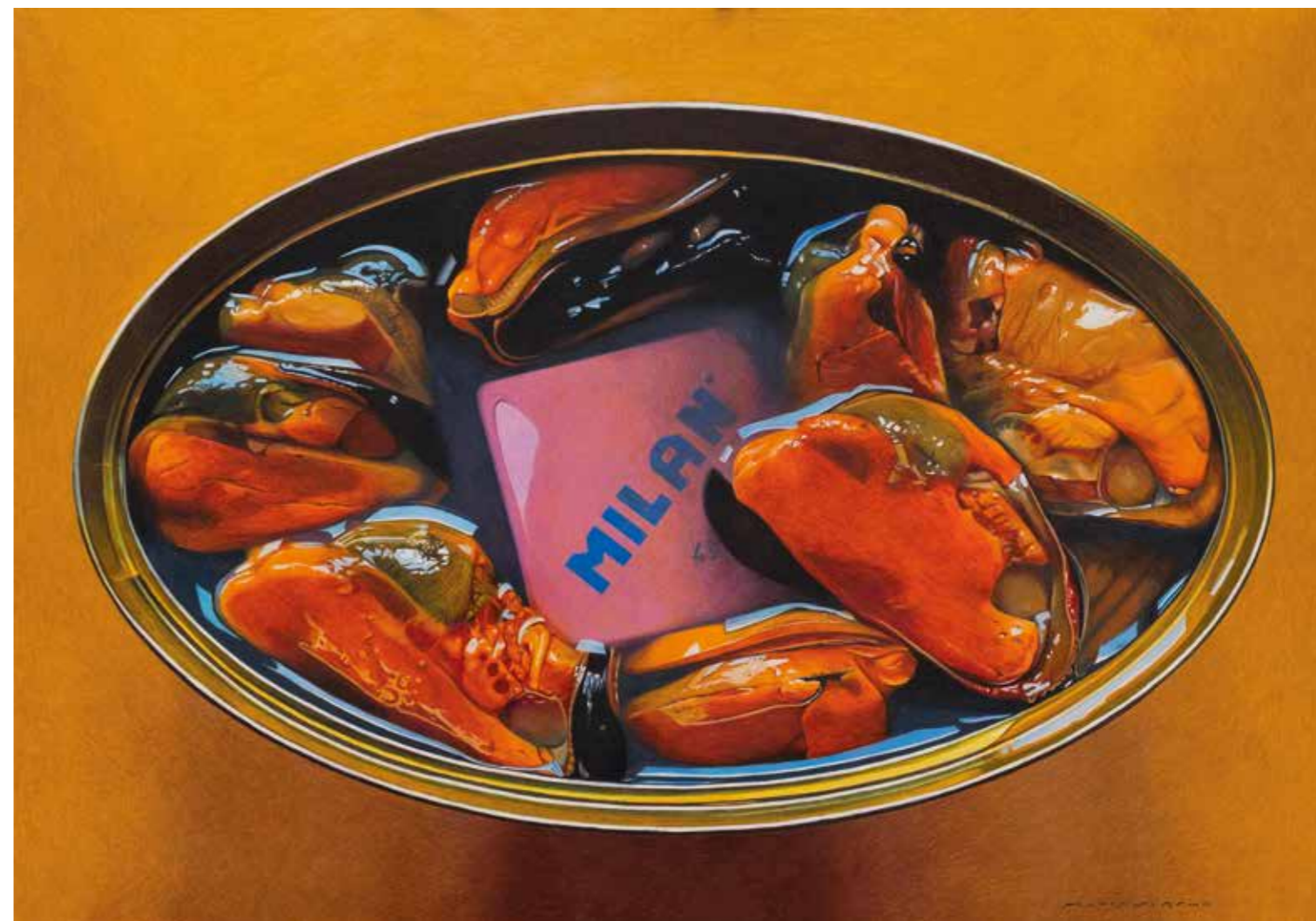
Llapis sobre paper cartró
49 x 80 cm

Tudela vuelta abajo

Llapis sobre paper cartró
120 x 55 cm

Musculos de Milan

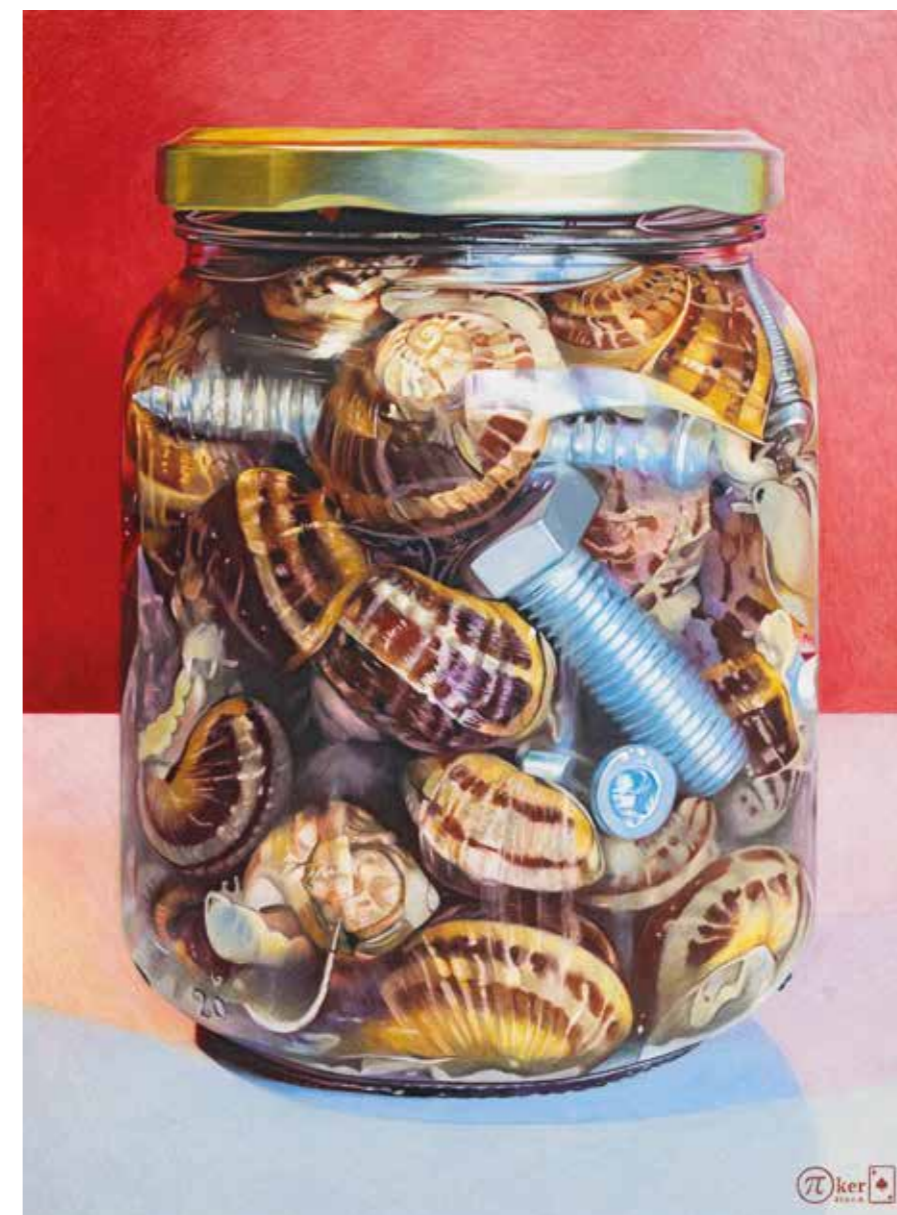
Llapis sobre paper cartró
72 x 104 cm

Bonítol + Codi de barres

Llapis sobre paper cartró
38 x 84 cm

Cargols rics en ferro

Llapis sobre paper cartró
80 x 59 cm

Còdols de Canyet

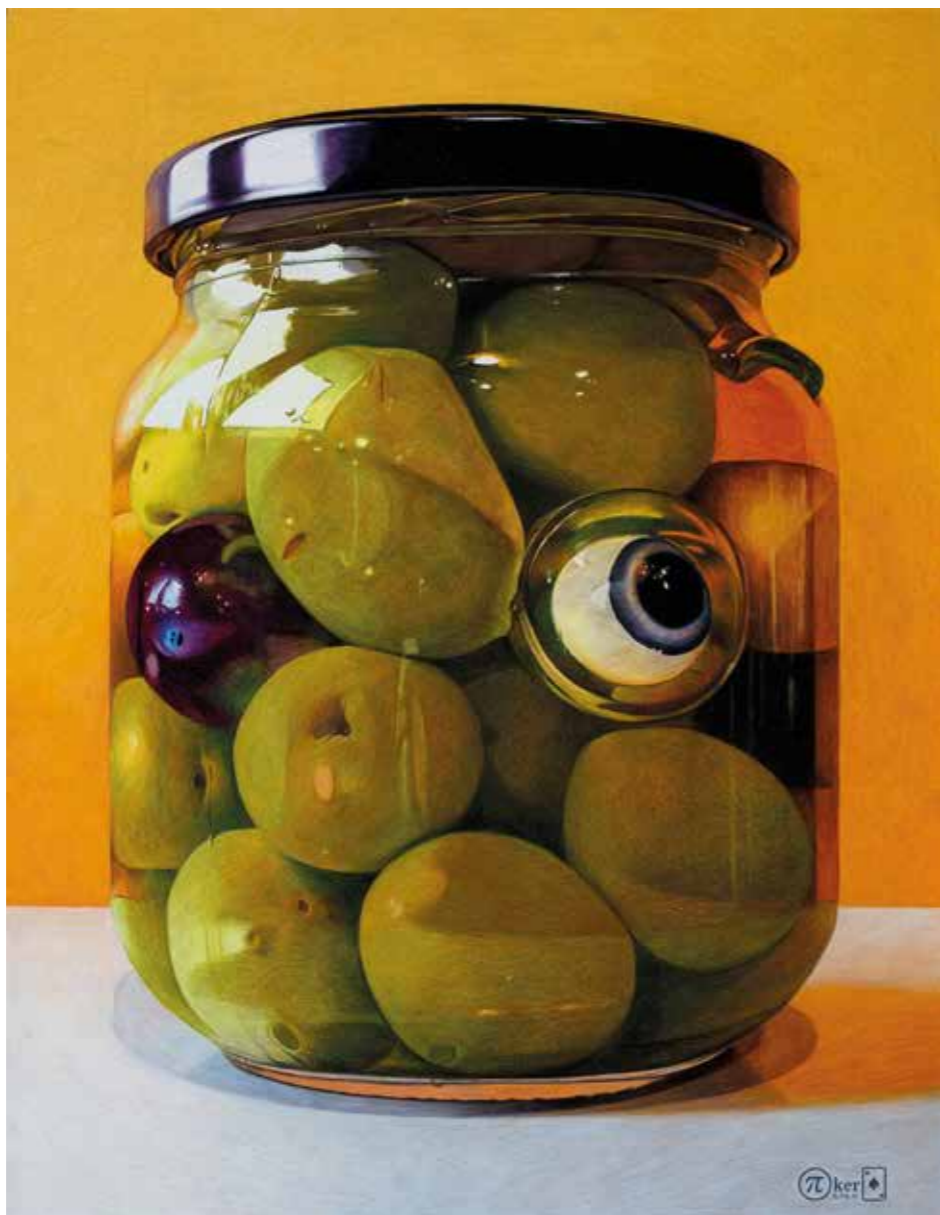
Llapis sobre paper cartró
80 x 52 cm

Cogombres de casa

Llapis sobre paper cartró
89 x 45 cm

L'ull d'en Florenci

Llapís sobre paper cartró
84 x 65 cm

Jove cavaller

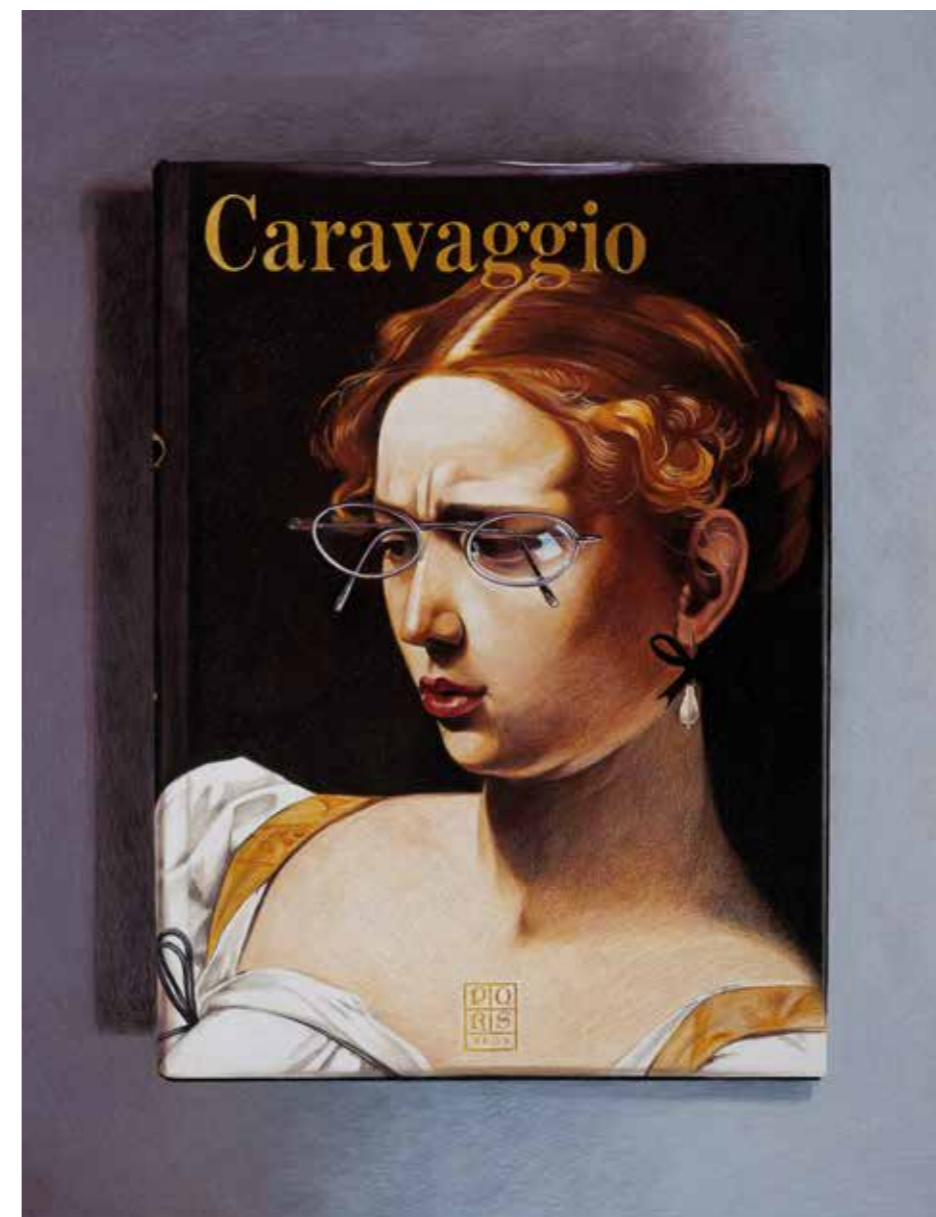
Llapís sobre paper cartró
120 x 80 cm

Tres de les onze mil verges

Llapis sobre paper cartró
80 x 90 cm

Tribut a l'obra de Caravaggio

Llapis sobre paper cartró
80 x 62 cm

Gambes sulle gamba

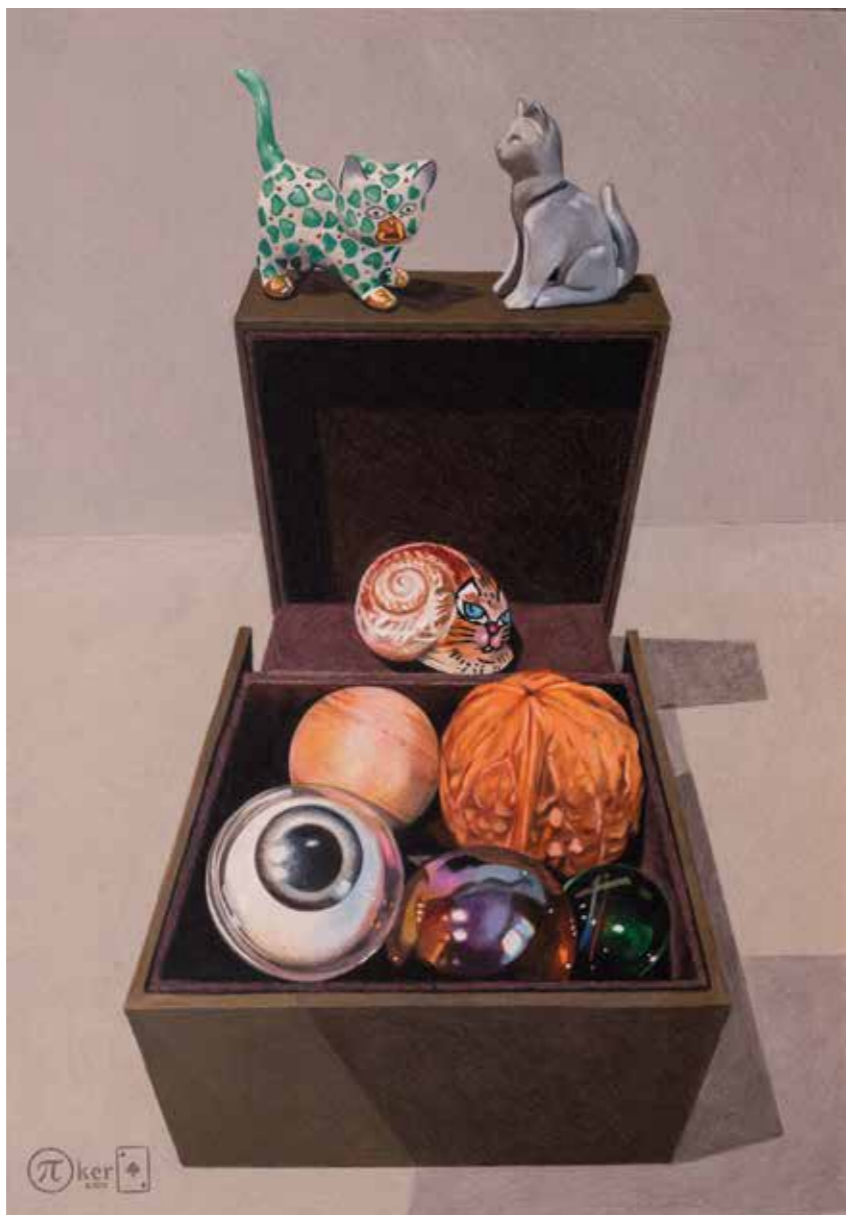
Llapis sobre paper cartró
75 x 40 cm

Escates d'atzur

Llapis sobre paper cartró
30 x 80 cm

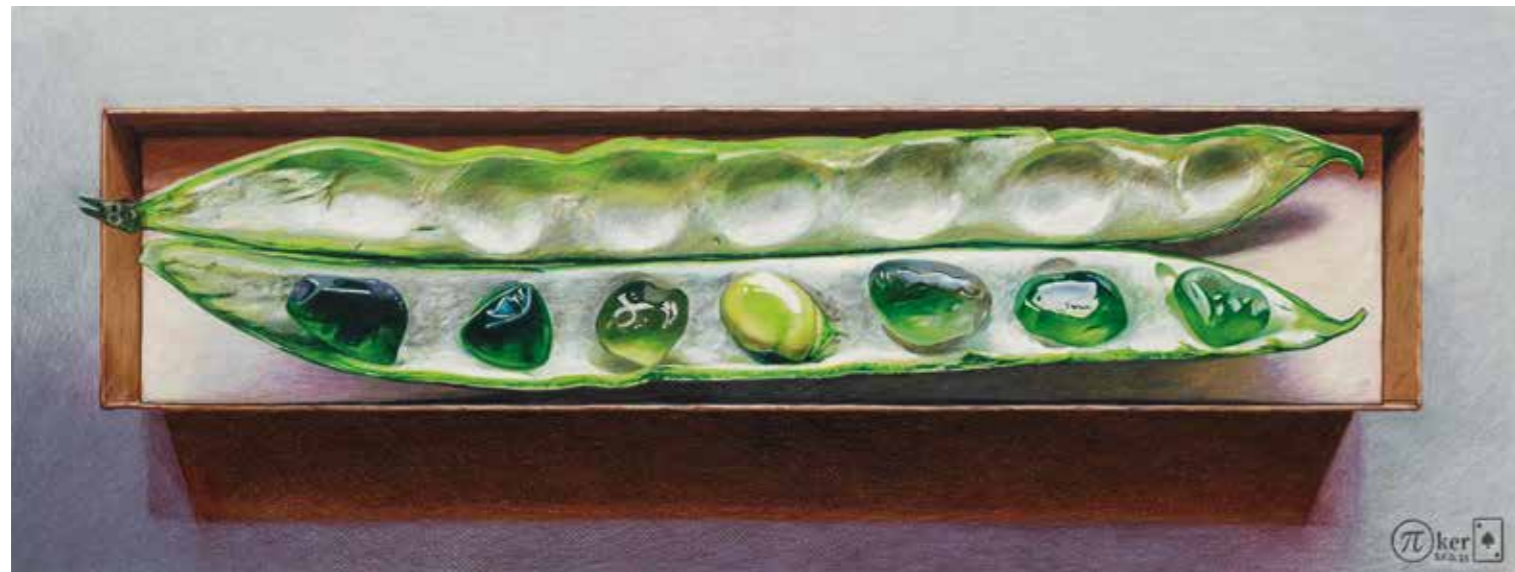
Joier privat

Llapis sobre paper cartró
64 x 45 cm

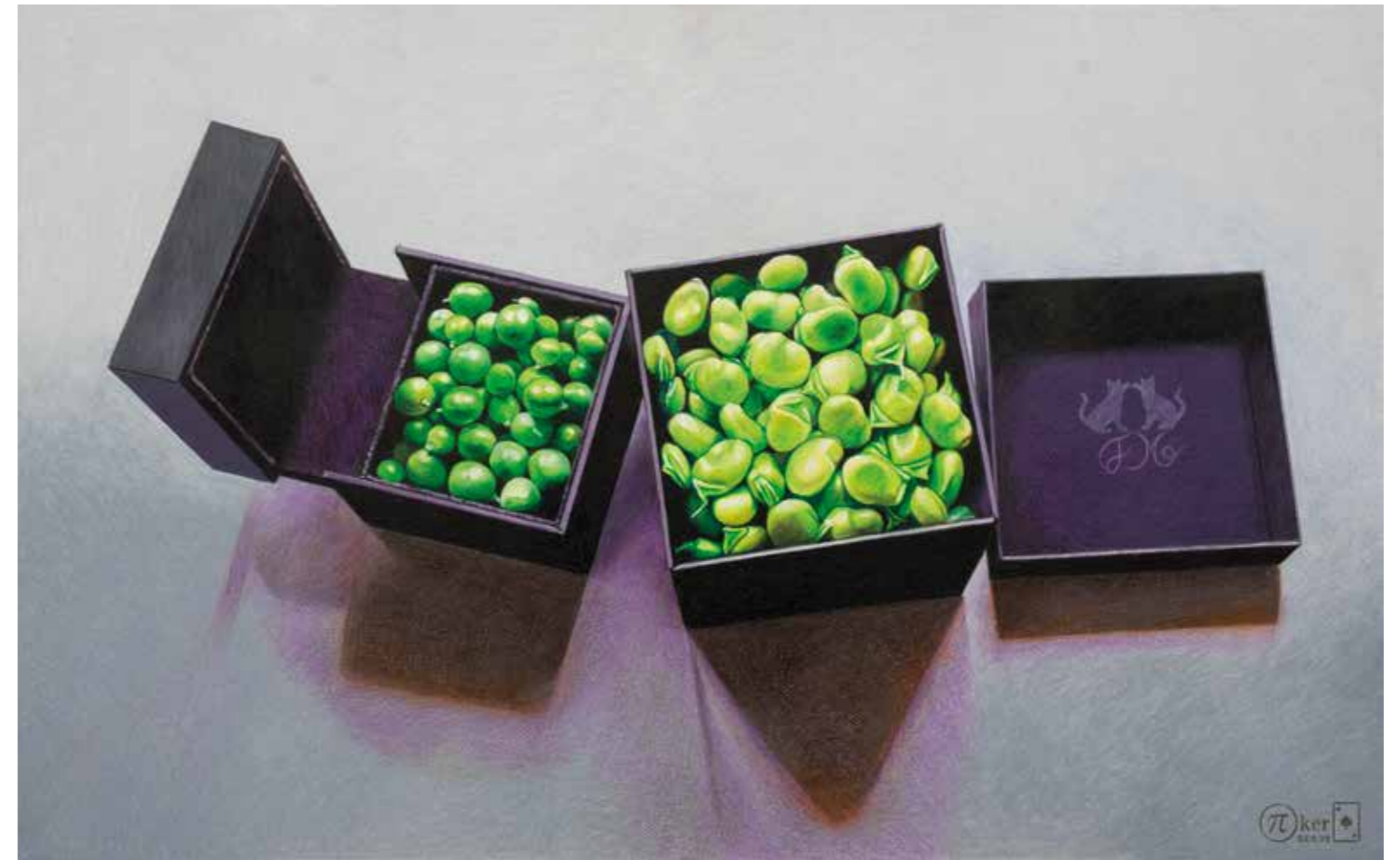
Joies catalanes

Llapis sobre paper cartró
80 x 93 cm

Joies del Maresme I

Llapis sobre paper cartró
30 x 80 cm

Joies del Maresme II

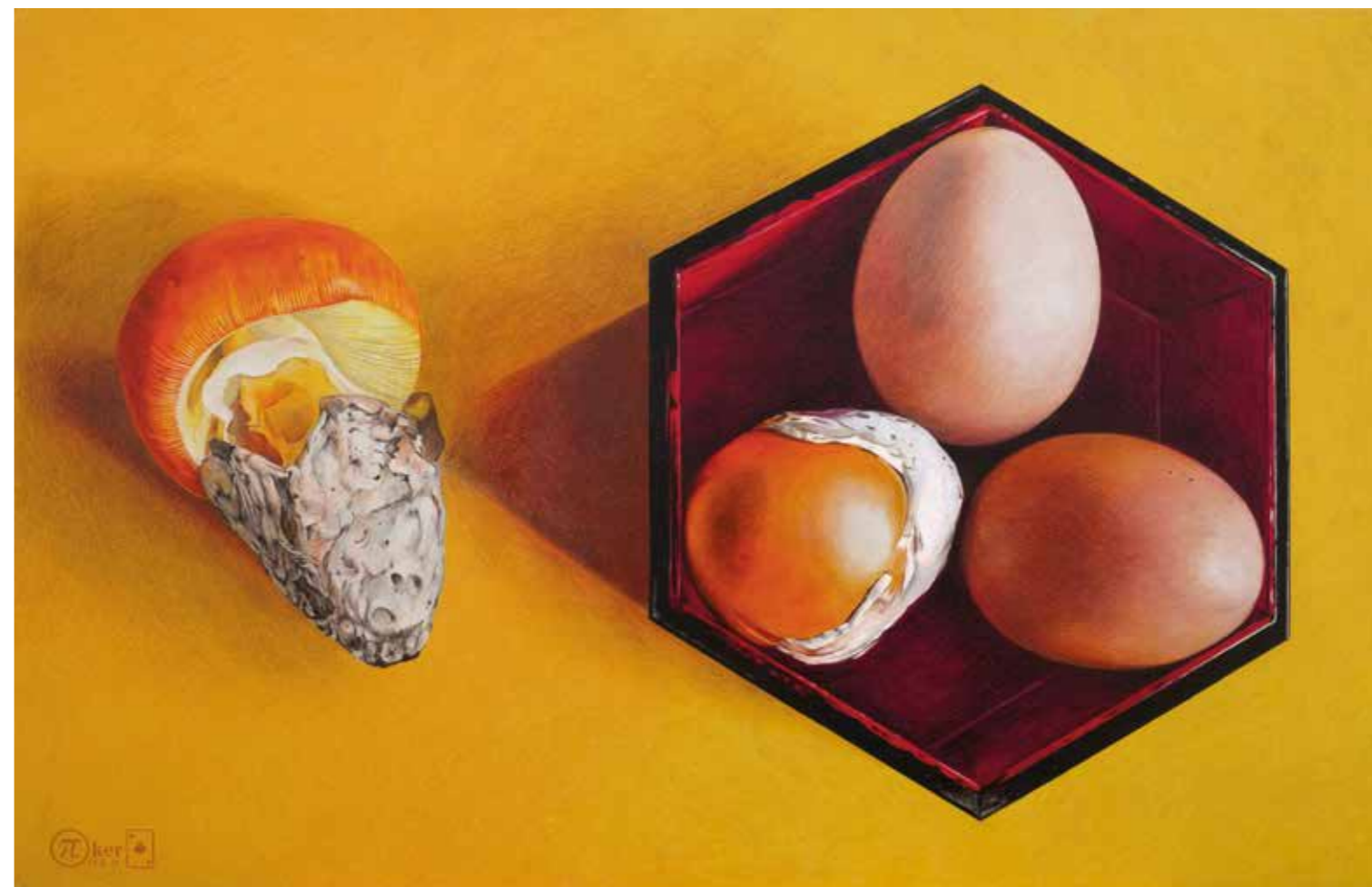
Llapis sobre paper cartró
50 x 80 cm

Joies del Maresme III

Llapis sobre paper cartró
50 x 80 cm

Un joc d'ous

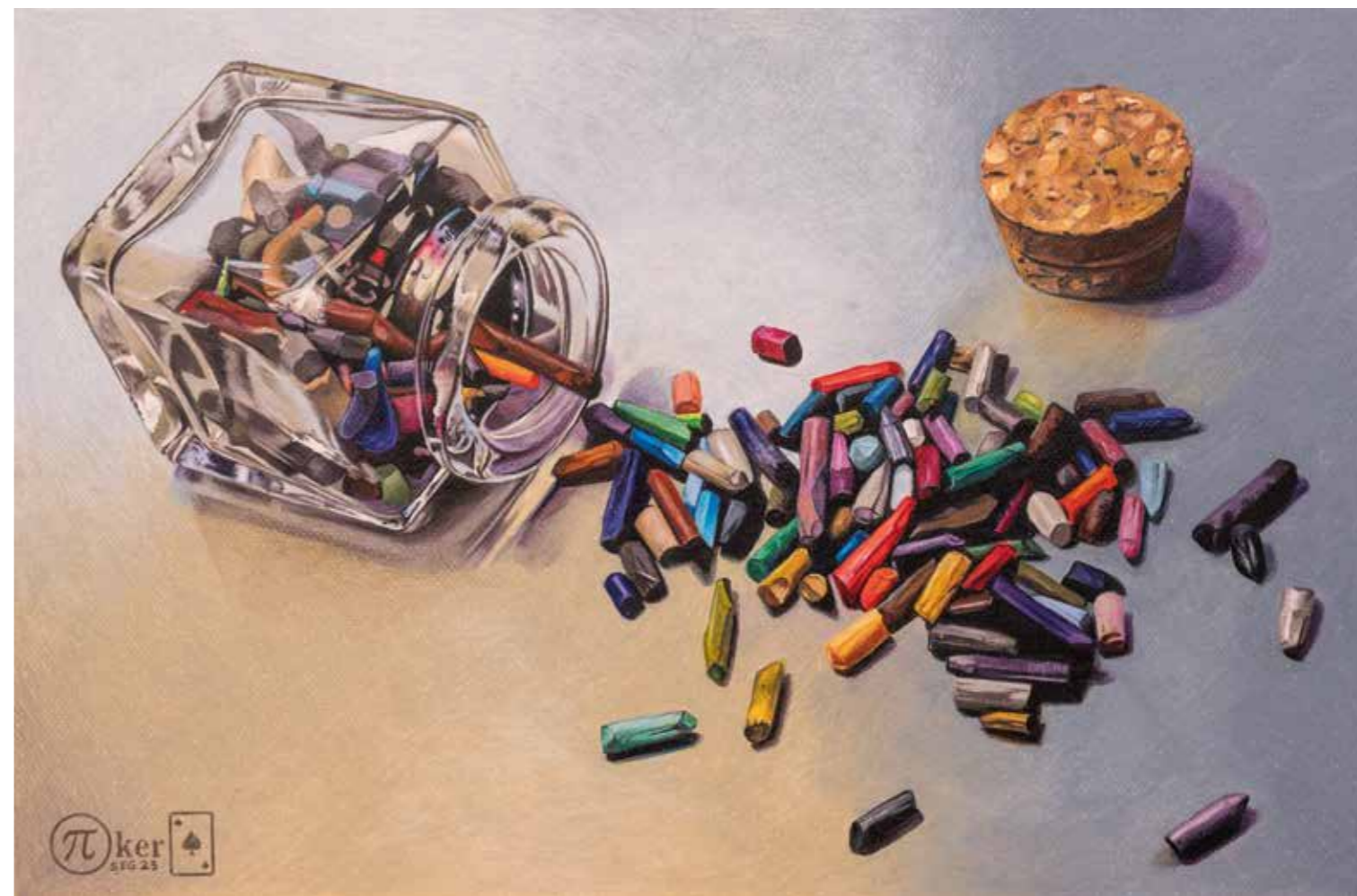
Llapis sobre paper cartró
52 x 80 cm

Gat recargolat

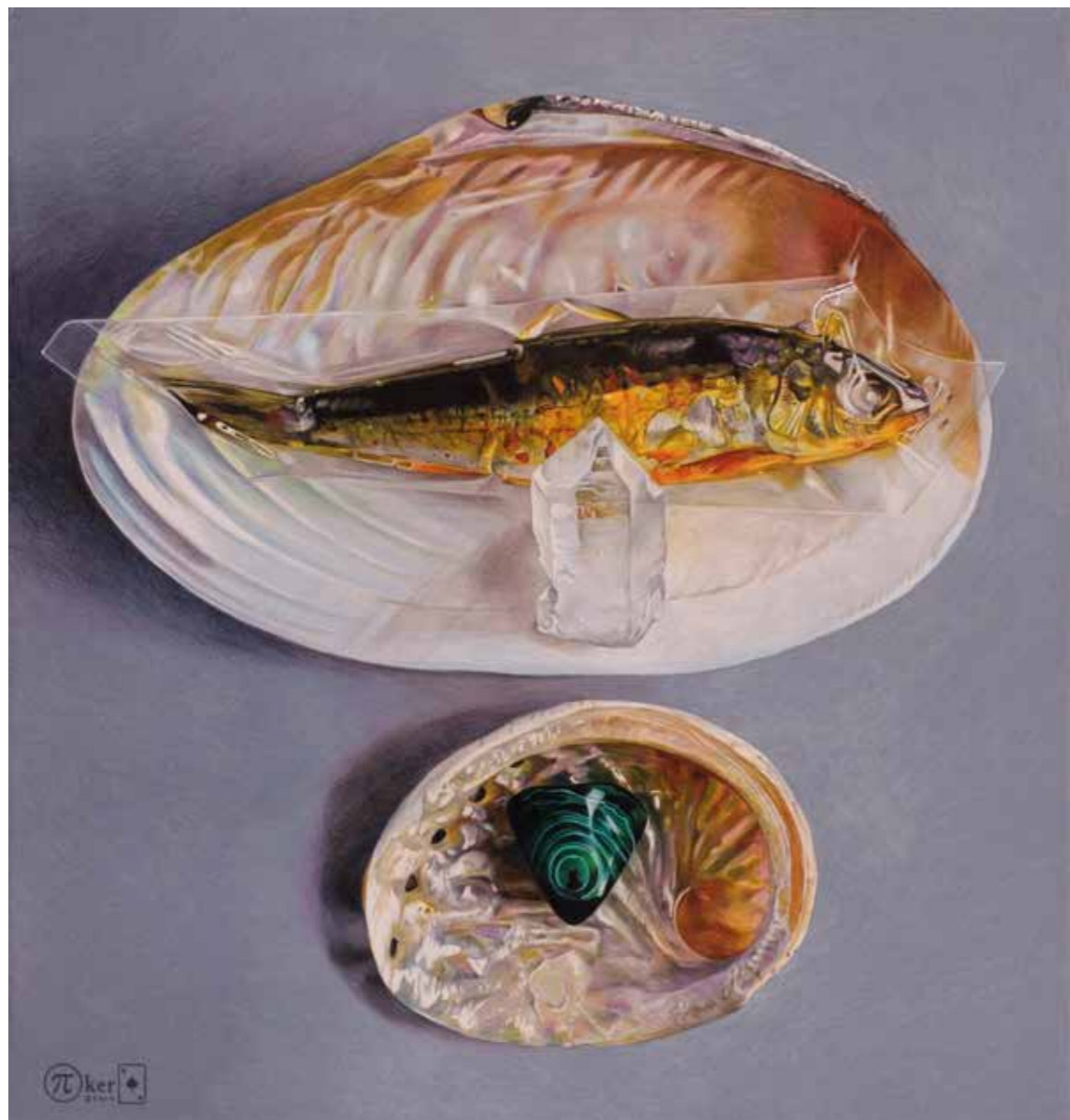
Llapis sobre paper cartró
50 x 70 cm

Joies per feinejar

Llapis sobre paper cartró
30 x 80 cm

Malaquita, quars transparent i arengada

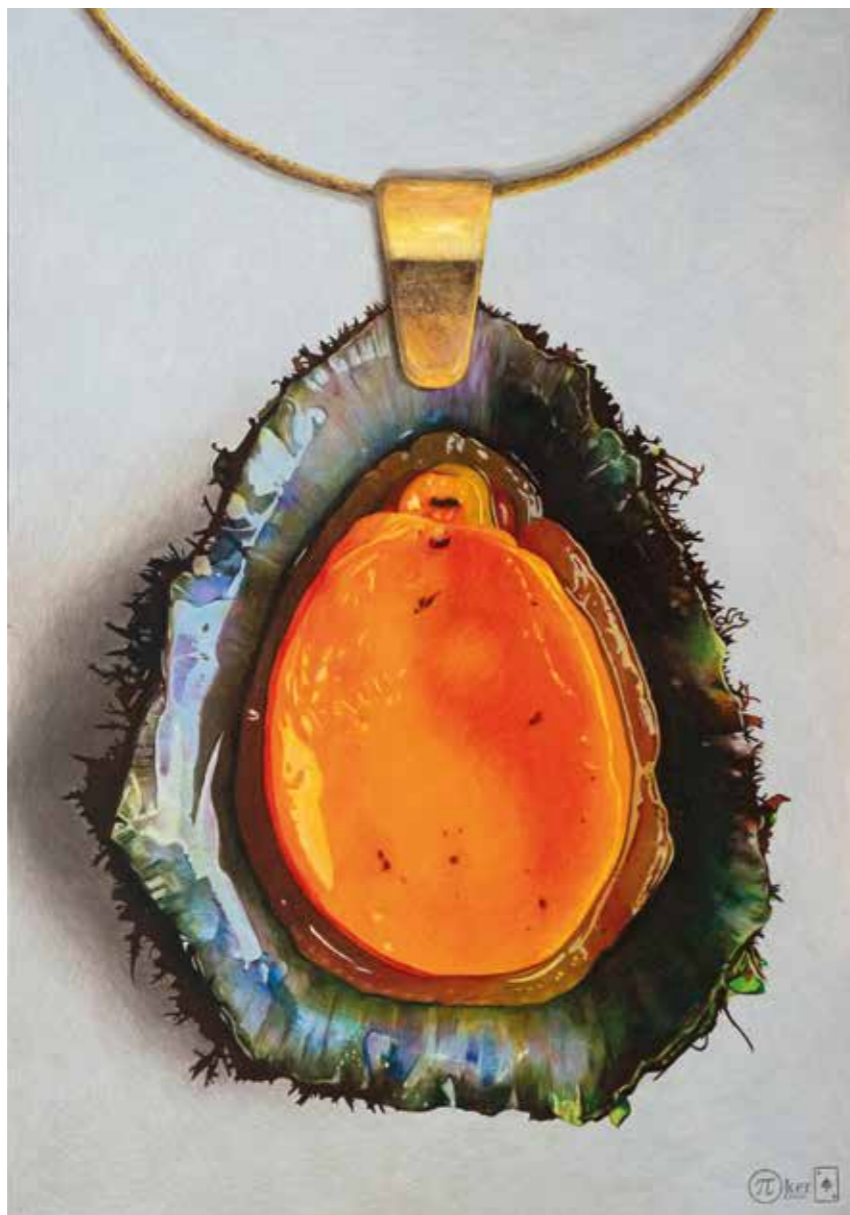
Llapis sobre paper cartró
65 x 65 cm

Pallerides de la perla de Cala Vigatà

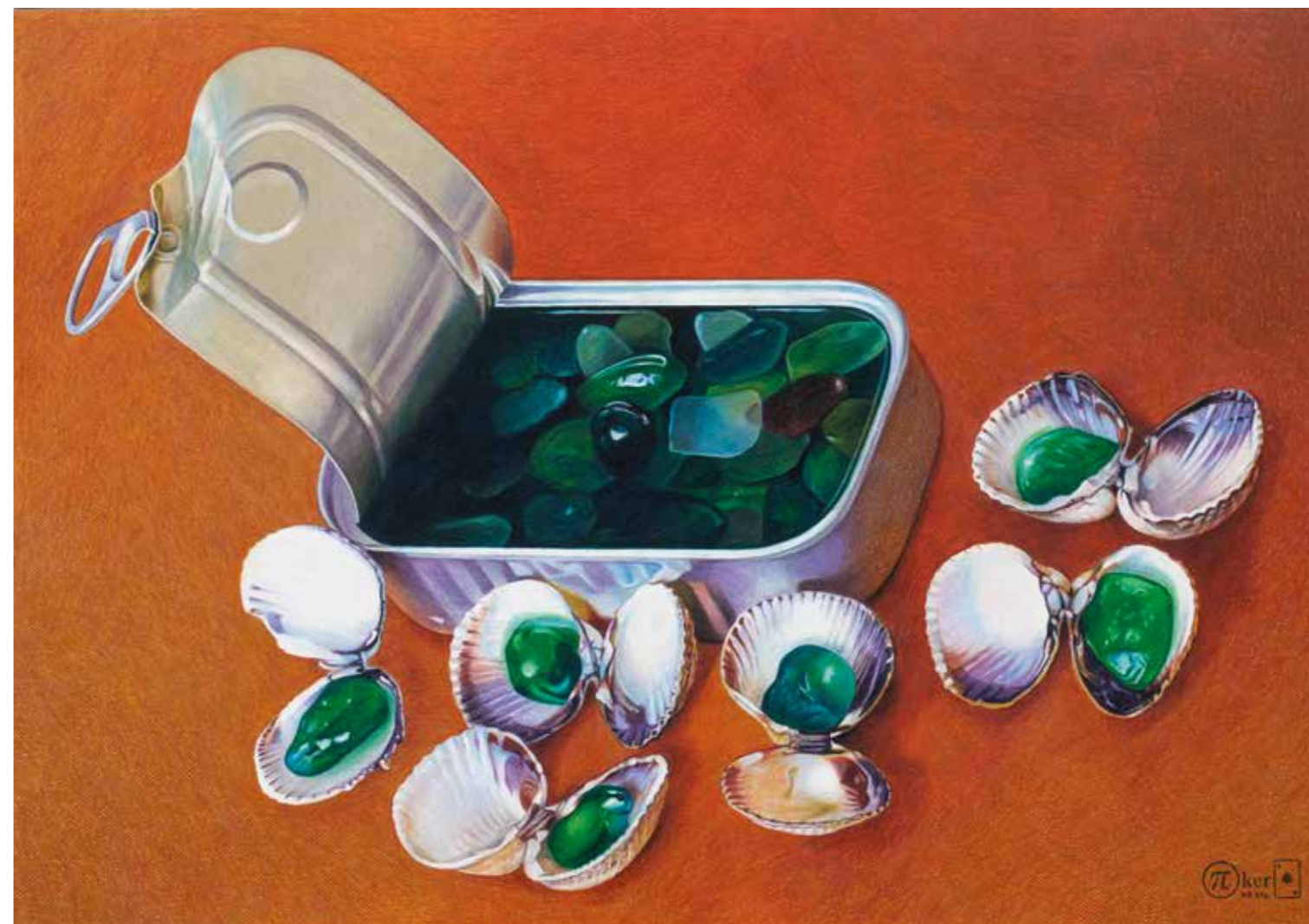
Llapis sobre paper cartró
50 x 80 cm

Penjoll pallerida

Llapis sobre paper cartró
56 x 80 cm

Xoias galegas

Llapis sobre paper cartró
56 x 80 cm

ENTORN

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

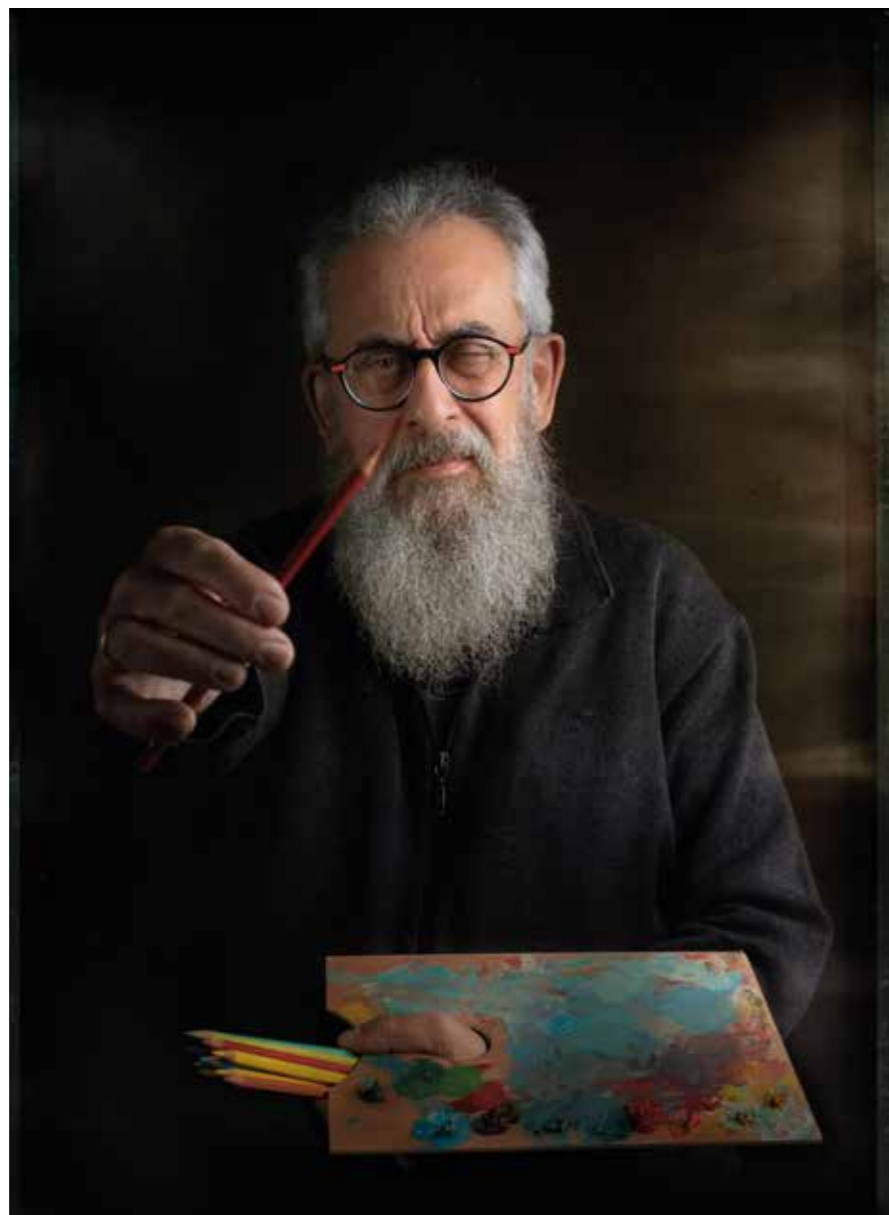
Les sales municipals d'art ocupen actualment les estances d'aquesta construcció medieval, origen de la vila i baluard de la Vall d'Aro, documentada des de l'any 1041. Se'n conserva la part més antiga, del segle XII, i d'ençà de 1983 és la seu de les principals exposicions al municipi. Conjuntament amb l'església i els carrers del nucli antic de Castell d'Aro, està catalogat com a Bé Cultural d'Interès Nacional.

Las salas municipales de arte ocupan actualmente las estancias de esta construcción medieval, origen del pueblo y baluarte de la Vall d'Aro, documentada desde el año 1041. Se conserva la parte más antigua, del siglo XII y a partir de 1983 es la sede de las exposiciones en el municipio. Conjuntamente con la Iglesia y las calles del casco antiguo de Castell d'Aro está catalogado como Bien Cultural de Interés Nacional.

Les salles municipales d'art occupent actuellement les pièces de cette construction médiévale, origine de la ville et bastion de la Vall d'Aro datant de l'an 1041. On en conserve la partie la plus ancienne du XIIe siècle et depuis 1983, c'est le siège des principales expositions dans la commune. De même que l'église et les rues de la vieille ville de Castell d'Aro, la bâtisse est classée Bien Culturel d'Intérêt National.

The municipal art galleries currently occupy the rooms of this medieval construction, the origin of the town and stronghold of Vall d'Aro, documented since 1041. Here, the oldest part, dating from the 12th century, is conserved and since 1983, it has been the centre for the main exhibitions in the municipality. Together with the church and streets of Castell d'Aro old town, it is listed as a Cultural Asset of National Interest.

ES

CARLES PIQUERAS

DIBUIX-ARO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Maurici Jiménez Ruiz

Alcalde

Del 25 de mayo al 28 de julio de 2024 Carles Piqueras es el artista invitado a exponer en el Castell de Benedormiens de Castell d'Aro, el espacio expositivo más emblemático de nuestro municipio.

Como Ciudad Educadora estamos convencidos de que las ciudades que invierten en el arte están invirtiendo en el alma de sus comunidades, promoviendo la expresión y la unidad entre sus ciudadanos. Y es por este motivo que, año tras año, desde el Ajuntament trabajamos para continuar ofreciendo a los artistas y a la ciudadanía, los espacios adecuados en los que la creatividad del artista dialogue con la imaginación del espectador.

Con casi una cuarentena de obras, Carles Piqueras nos invita a liberar nuestra mirada, a salir de la realidad y a no sentir miedo al proceso. El arte se convierte en el instrumento, con su capacidad única, para provocar reflexiones, evocar emociones y transportarnos más allá de la realidad tangible.

Os invito a visitar la exposición, a compartir con todos nosotros esta experiencia que os hará viajar por composiciones insólitas, paisajes donde se hace evidente la huella humana y comestibles que se convierten en valiosos objetos.

A fin de cuentas, tal y como decía René Magritte: “el arte es la única forma de trascender los límites de la experiencia humana” y esta exposición de Carles Piqueras es una buena muestra de ello.

Pilar Giró

Doctoranda industrial
Universidad de Girona
Facultad de Turismo
Responsable de investigación
Fundación Art Guíxols

Carles Piqueras, Dibuix-Aro

“Cuando veníamos de noche a tirar la basura nos quedábamos a ver el firmamento”

Joan Margarit, fragmento de *Retorn*

Los dos versos citados de Margarit, que encontramos en la recopilación *Misteriosament feliç*, me transportan inevitablemente al universo de Carles Piqueras y creo, además, que representan una magnífica llave de entrada a su obra; porque cuando Piqueras fija el objetivo de la cámara sobre lo que luego dibujará, su firmamento no es otro que el juego cómplice de significados que sugiere la imagen.

Que el arte hace visible lo invisible se ha convertido en una definición kleeniana recurrente a la que me permito hacer un matiz al relatar esta exposición: el artista hace visible lo invisible. Carles Piqueras nos muestra cómo él ve y lee el mundo en su particular habitar poético; una mirada metafórica, poliédrica, polisémica... y todos esos otros adjetivos que rompen con la percepción unívoca de una realidad, no nos engañemos, siempre ilusoria. Probablemente, ser consciente de que la aprehensión de la realidad es sólo un espejismo, hace del realismo el lenguaje estético con el que Piqueras se siente cómodo para cuestionarla con ironía socrática.

Esta forma de hacer las cosas, que Carles Piqueras ha denominado “absurdo-realismo”, libera la realidad de la visión estrecha e invita a no tener miedo de imaginar. Precisamente, con esta visión personal, lectura y significación que traslada a la representación de los objetos y temas, consigue dibujar dos gestos en el rostro del espectador: el de admiración por su técnica preciosista y la sonrisa de un humor inteligente para la construcción de composiciones insólitas.

Cuando se aprecia la destreza y maestría alcanzadas con unos lápices de colores que huelen a infancia, el gesto de acercarse a la obra para corroborar que los sentidos no nos están jugando una mala pasada es casi irremediable. ¿Cómo con algo tan sencillo, que todos hemos tenido entre manos, se puede alcanzar una perfección similar? El rigor técnico y el dominio del oficio son herramientas que le brindan la seguridad para liberar las interpretaciones furtivas que hace de lo cotidiano o del entorno inmediato y plasmarlas brillantemente en las obras.

Analizar la obra de Piqueras es encontrar constantemente a Piqueras, y no es un pleonasma. Quienes le conocen coincidirán en que es un hombre sencillo, cercano, fiel y con un gran sentido del humor, palabras que también definen su obra. Como él mismo explica, en este entorno donde nació y creció, la plana de Sant Poi, el paraíso ampurdanés, encuentra lo que necesita para realizarse, incluso los toques de tramuntana. Por eso, al buscar el título de esta exposición, se buscaba algo representativo de su realidad y así aparece el nombre *Dibuix-Aro*. Por un lado jugando con el doble sentido, como las imágenes y conceptos de sus obras, en este caso transfigurado al de la fonética y la grafía. Por otro lado, pone de manifiesto el paralelismo de su realidad geográfica y la proximidad cultural de los temas que trata.

En cuanto al contenido, las temáticas de los cuadros de la presente exposición se organizan en tres ámbitos: paisajes, personas y comestibles, y estos últimos podrían clasificarse en dos subgrupos, manjares y joyas.

En los paisajes, ya sean costeros o urbanos, siempre encontramos la presencia de vestigios humanos como los detritos y residuos del *Totum revoltum*, pero también se inspira en los grafitos y señales de abandono de la *Calle de la piedra filosofal*. La belleza en el sentido clásico de la palabra no interesa a nuestro artista. Piqueras a menudo invita al absurdo a transformar el paisaje, por lo que, en *Marítim mail* los bloques de piedra del puerto se convierten en buzones de correo o, en uno de esos paseos imaginativos, las algas de las rocas junto al mar se transforman en pelucas con la simple presencia de un peine y un título, *Qui no té feina el còdol pentina*, que elude a un gato que se esconderá en muchos otros cuadros.

L'ull d'en Florenci atento a quien coja una aceituna, un aperitivo perfecto para una fiesta de Halloween; la polisemia meta-idiomática de las *Gambes sulle gamba* o la caballa para el *Jove cavaller* describen yuxtaposiciones inesperadas que enlazan con la inspiración surrealista.

Probablemente, al retirar la tapa, los operarios de los servicios de saneamiento no habrían imaginado la metamorfosis del pozo en una conserva, como la registrada por los *Musclos de llauna*. Situaciones paradójicas, inquietantes, como la de la lata de *Conserves Milan*, que contiene una goma cuya finalidad no es precisamente la de conservar, o la *Mitja dotzena d'ous*, que nos hace anhelar por una gallina ponedora de huevos de rey.

Comestibles presentados como joyas: *Joies del Maresme*, *Xoias galegas*, guisantes o cristales de playa, da igual, porque ganan en poesía al valor de las esmeraldas. Pequeños tesoros cotidianos que la mirada sensible, juguetona, ocurrente, irónica, el hallazgo de lo inverosímil a través de la creatividad y las pinceladas de los colores de Carles Piqueras, transforman en obras de arte.

De los Alpino a los Caran d’Ache

Todavía conservo algunos dibujitos que mi madre hizo enmarcar, copiados de personajes populares de Walt Disney, hechos con los entrañables lápices Alpino. Fui un niño feliz durante algunas semanas. Tanto los materiales como la técnica eran escasos para un pequeño de siete u ocho años, todavía sin estudios ni conocimientos artísticos, pero con la ilusión y las mariposas en el estómago a la hora de irse a dormir, esperando impaciente el momento de empezar un nuevo día para dibujarlo todo.

Pasados los años, con estudios reglados, exploraciones con diferentes técnicas y estilos y cierto recorrido artístico, me encontré preparando unos acrílicos de estilo abstracto que no me satisfacían; la conclusión fue un callejón sin salida. Desconcertado, decidí empezar de nuevo desde el principio, con los crayones olvidados, y seguir adelante con otras técnicas. No se cumplió. Nunca más he utilizado ceras, acuarelas, acrílicos, óleos ni ningún otro material físico o digital. Toda mi obra actual y de hace varios años está realizada con los maravillosos lápices Luminance de la marca Caran d’Ache: para mí, los fórmula 1 del mercado.

Después de mucho tiempo y de un largo viaje, este sexagenario que soy ahora ha regresado a casa, a la casa de aquel chiquillo con mariposas en el vientre que, esté donde esté, se sentirá orgulloso de haber ganado a un discípulo. Pilar Giró, amiga y crítica de arte, tiene escrito que los lápices de colores serían para mí un elemento cercano o parecido a la magdalena de Proust.

Absurdorealismo

A principios de la pandemia y el confinamiento comencé una colección de piezas a las que le he puesto este nombre un tanto ostentoso. De hecho, en obras anteriores y sin vislumbrarlo en el momento de la realización, ya estaba asomando el absurdo, muy a menudo la ironía y a veces el sarcasmo, sin duda el semillero ya estaba ahí. Puede que una situación tan absurda y sorprendente como esta pandemia regase y abonase el huerto y actuara como elemento catalizador, siempre me ha fascinado el hecho de que la presencia de algún ingrediente haga cambiar el status quo, tanto en la química como en la vida.

La temática que alimenta mi obra desde hace tiempo busca la realidad migrada, la existencia simple, plana, pobre, no me gusta lo fastuoso, decorativo, pedante. El estilo realista siempre ha sido para mí un cinturón de seguridad, un bolardo del puerto listo para el amarre. Con la imaginación me pierdo, vivo en el laberinto, como buen tauro que soy, vivo sujeto a la lentitud y a la fuerza telúrica de la tierra. Al fin y al cabo, la imaginación solamente es posible uniendo pequeños trozos de vida y conocimiento, a modo de una obra de patchwork. Muchos estarían de acuerdo conmigo si dijera que no hay nada más imaginativo que la pura realidad.

Utilizando los trayectos temáticos de siempre, como decía al principio, he añadido a las piezas un elemento absurdo, perturbador, caótico, irónico, humorístico, sarcástico, lo que sea, para mí son todas ramas del mismo árbol. El absurdo son esos trastos escondidos que flotan en el desván de la mente y que, utilizando un catalizador como antes, aparecen como pequeñas maravillas y, en ocasiones, salen revoloteando como una mórbida bandada de mariposas.

El absurdo es el magma, donde se encuentra todo lo que no conocemos. Todo lo que no es absurdo es normal, ya ha sido creado, conocido, explorado. La creación, la innovación, el descubrimiento, el hallazgo, solamente lo lograréis en lo desconocido, lo inexplorado, lo absurdo, lo caótico, es decir, los lugares donde pastan el genio y la locura, buscando donde los demás sólo vemos caos, desorden, peligro y temor. Un pequeño ejemplo sería el “brainstorming”, la tormenta de ideas, echar la red ahí donde creemos a priori que no hay pesca.

Todo nuestro mundo es absurdo. De esta inmensidad caótica, el hombre, al estar dotado de conciencia, aún transita con una ignorancia suprema, somos como Sísifo luchando eternamente con la piedra. Solamente conocemos una parte muy pequeña del todo. Estamos en un planeta diminuto que orbita una pequeña estrella de los millones que componen la Vía Láctea, una galaxia de las cien mil millones que componen el universo, pero ¿el universo es finito o forma parte de una cantidad inimaginable de universos?

FR

CARLES PIQUERAS

DIBUIX-ARO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Maurici Jiménez Ruiz

Maire

Du 25 mai au 28 juillet 2024, Carles Piqueras est l'artiste invité à exposer au château de Benedormiens de Castell d'Aro, l'espace d'exposition le plus emblématique de notre commune.

En tant que ville éducatrice, nous sommes convaincus que les villes qui s'investissent dans l'art s'investissent aussi dans l'âme de leurs communautés, en favorisant l'expression et l'unité parmi leurs habitants. C'est la raison pour laquelle, année après année, la municipalité s'efforce de continuer à offrir aux artistes et au public les espaces appropriés où la créativité de l'artiste dialogue avec l'imagination du spectateur.

Avec pas loin d'une quarantaine d'œuvres, Carles Piqueras nous invite à libérer notre regard, à sortir de la réalité et à ne pas avoir peur du processus. L'art, avec sa capacité unique, devient l'instrument pour provoquer des réflexions, créer des émotions et nous transporter au-delà de la réalité tangible.

Je vous invite à visiter l'exposition, à partager avec nous tous cette expérience qui vous fera voyager à travers des compositions insolites et des paysages qui mettent à l'honneur l'empreinte humaine et des denrées devenues des objets précieux.

En somme, comme le disait René Magritte : « L'art est la seule manière de transcender les limites de l'expérience humaine » et cette exposition de Carles Piqueras en est un bon exemple.

Pilar Giró

Industrial Doctorate
Candidate Fac. Tourisme
Universitat de Girona
Chef de recherche à la
fondation Art Guíxols

Carles Piqueras, Dibuix-Aro

« Quand nous venions la nuit jeter les ordures
nous restions pour regarder le firmament »

Joan Margarit, extrait de *Retorn* (Retour)

Les deux vers cités de Margarit, extraits du recueil *Misteriosament feliç* (Mystérieusement heureux), nous renvoient inévitablement à l'univers de Carles Piqueras et je pense qu'ils constituent, de surcroît, un excellent code d'entrée dans son œuvre ; car lorsque Piqueras fixe l'objectif de l'appareil photo sur ce qu'il dessinera ensuite, son firmament n'est autre que le jeu complice de significations suggérées par l'image.

Le fait que l'art rend visible l'invisible est devenu une définition kleenienne récurrente à laquelle je me permets d'apporter une nuance dans le compte-rendu de cette exposition : l'artiste rend visible l'invisible. Carles Piqueras nous montre comment il voit et fait la lecture de ce monde dans sa sphère poétique particulière ; un regard métaphorique, polyédrique, polysémique... et tous ces autres adjectifs qui rompent avec la perception nette d'une réalité, ne nous y trompons pas, toujours illusoire. Probablement, être conscient que l'appréhension de la réalité n'est qu'un mirage fait que le réalisme soit un langage esthétique avec lequel Piqueras se sent à l'aise pour la remettre en question avec une ironie socratique.

Cette manière de faire, que Carles Piqueras a appelée « absurde-réalisme », libère la réalité du simple regard et invite à ne pas avoir peur d'imaginer. Précisément, avec cette vision, cette lecture et cette signification personnelles, qu'il renvoie à la représentation des objets et des thèmes, il parvient à dessiner deux mimiques sur le visage du spectateur : l'expression d'admiration pour sa technique précieuse et le sourire d'un humour intelligent pour la construction de compositions insolites.

Lorsqu'on apprécie l'habileté et la maîtrise obtenues avec des crayons de couleur au parfum d'enfance, s'approcher de l'œuvre pour s'assurer que les sens ne nous trompent pas est presque un réflexe. Comment, avec quelque chose d'aussi anodin, que nous avons tous eu dans la main, peut-on parvenir à une telle perfection ? La rigueur technique et la maîtrise du métier sont des outils qui lui donnent de l'assurance pour libérer les interprétations narquoises qu'il fait du quotidien ou de l'environnement proche et les refléter brillamment dans ses œuvres.

Analyser l'œuvre de Piqueras, c'est retrouver constamment Piqueras, et ce n'est pas un pléonasme. Ceux qui le connaissent s'accorderont à dire que c'est un homme simple, proche, fidèle et doué d'un grand sens de l'humour, des mots qui définissent également son œuvre. Comme il l'explique lui-même, il trouve dans cet environnement où il est né et où il a grandi, la plaine de Sant Pol, paradis de l'Empordà, tout ce qu'il lui faut pour se réaliser, y compris les coups de tramontane. Ainsi, dans la recherche du titre de cette exposition, il fallait trouver quelque chose qui représente sa réalité et c'est ainsi qu'est apparu le terme *Dibuix-Aro*. D'une part, en jouant avec le double sens, à l'instar des images et des concepts de ses œuvres, dans ce cas transfiguré par celui de la phonétique et de la graphie. D'autre part, en mettant l'accent sur le parallélisme entre sa réalité géographique et la proximité culturelle des thèmes qu'il traite.

Pour ce qui est du contenu, les thématiques des tableaux de cette exposition s'articulent autour de trois axes : paysages, personnes et aliments ; et ces derniers pourraient être classés en deux sous-groupes : mets et bijoux.

Dans les paysages, qu'ils soient côtiers ou urbains, on trouve toujours la présence de vestiges humains, comme les détritiques et déchets de *Totum revolutum*, mais il est également inspiré par les graffitis et les signes d'abandon dans *Calle de la piedra filosofal* (Rue de la pierre philosophale). La beauté au sens classique du mot n'intéresse pas l'artiste. Piqueras invite souvent l'absurde à transformer le paysage ; ainsi, dans *Marítim mail*, les cubes en béton du port deviennent des boîtes à lettres ou bien, au cours de l'une de ces promenades imaginatives, les algues des rochers du bord de mer se transforment en perruques par la simple présence d'un peigne et d'un titre, *Qui no te feina el còdol pentina* (Qui n'a pas de travail, peigne le caillou), qui élude un chat qui se cachera dans beaucoup d'autres tableaux.

L'ull d'en Florenci (L'œil de Florenci) observant quiconque prendra une olive, un apéritif parfait pour une fête d'Halloween ; la polysémie métalinguistique de *Gambes sulle gamba* ou le maquereau pour *Jove cavaller* (Jeune cavalier) décrivent des juxtapositions inattendues qui renvoient à l'inspiration surréaliste.

Probablement, en soulevant la plaque d'égout, les opérateurs des services d'assainissement n'auraient pas imaginé la métamorphose du puits en une boîte de conserve, comme celle constatée dans *Musclos de llauna* (Moules en boîte). Des situations paradoxales, inquiétantes, comme celle de la boîte de *Conserves Milan*, qui contient un élastique et dont le but n'est pas exactement de conserver, ou encore dans *Mitja dotzena d'ous*, une demi-douzaine d'œufs dont on veut croire qu'ils proviennent d'une poule pondreuse d'oranges.

Des aliments présentés comme des bijoux : *Joies del Maresme* (Bijoux du Maresme), *Xoias galegas* (Bijoux de Galice), des petits pois ou des verres de plage, peu importe, car ils dépassent en poésie la valeur des émeraudes. Des petits trésors quotidiens que le regard sensible, joueur, occurrent, ironique et la trouvaille de l'in vraisemblable à travers la créativité et les traits de couleur de Carles Piqueras transforment en œuvres d'art.

Des Alpino aux Caran d’Ache

Je garde encore quelques petits dessins que ma mère avait fait encadrer, copiés de personnages populaires de Walt Disney, réalisés avec les adorables crayons Alpino. Cela avait fait de moi un enfant heureux pendant quelques semaines. Les outils comme la technique étaient dérisoires chez ce petit garçon de sept ou huit ans, encore dépourvu d’études et de connaissances artistiques, mais plein d’espoir et tout excité au moment d’aller se coucher, en attendant, impatient, de commencer une nouvelle journée pour tout dessiner.

Au fil des ans, après avoir fait des études, après des recherches empruntant à différentes techniques et à des styles divers, et au terme d’un certain parcours artistique, je me suis retrouvé à cultiver des acryliques de style abstrait qui ne me comblaient pas ; bref, dans une voie sans issue. Perdu, j’ai décidé de retourner à la source, aux crayons de couleur oubliés, et d’avancer en employant d’autres techniques. Ça ne s’est pas fait. Car, dès lors, fini les cires, les aquarelles, les acryliques, les huiles et autre matériel physique ou numérique. Toute mon œuvre actuelle et ce, depuis longtemps, est réalisée avec les merveilleux crayons Luminance de la marque Caran d’Ache : pour moi, la Formule 1 du marché.

Après des années et un long voyage, le sexagénaire que je suis est aujourd’hui retourné chez lui, dans la maison de ce garçonnet tout excité qui, où qu’il soit, sera fier d’avoir un disciple. Pilar Giró, amie et critique d’art, a écrit que les crayons de couleur seraient pour moi un élément rappelant ou semblable à la madeleine de Proust.

Absurde-réalisme

Vers le début de la pandémie et du confinement, j’ai entamé une série de tableaux que j’ai baptisée de ce terme un peu ostentatoire. En fait, dans des œuvres précédentes et sans le prévoir au moment de leur réalisation, l’absurde et, très souvent, l’ironie et parfois le sarcasme faisaient déjà leur apparition ; bref, la graine avait été plantée. C’est peut-être même cette situation de pandémie, si absurde et surprenante, qui a irrigué et bonifié le potager et servi d’élément catalyseur ; le fait que la présence d’un quelconque ingrédient vienne modifier le statu quo, autant dans la chimie que dans la vie, m’a toujours fasciné.

La thématique qui alimente mon œuvre depuis longtemps recherche la réalité déplacée, l’existence simple, plate, pauvre, je n’aime pas la réalité fastueuse, décorative, pédante. Le style réaliste a toujours été pour moi une ceinture de sécurité, un point d’amarrage au port. Avec l’imagination, je me perds, j’habite le labyrinthe, en bon taureau que je suis, je vis soumis à la lenteur et à la force tellurique de la terre. Au final, l’imagination n’est possible qu’en reliant des petits morceaux de vie et de connaissance, à la manière d’un patchwork. Beaucoup me donneraient raison si je disais que rien n’est plus imaginaire que la pure réalité.

En utilisant les fils thématiques de toujours, comme je le disais au début, j’ai rajouté aux tableaux un élément absurde, perturbateur, chaotique, ironique, sarcastique, peu importe, tous ces adjectifs sont pour moi des branches d’un même arbre. L’absurde, ce sont ces vieilleries cachées qui vivent dans les combles de l’esprit et qui, en utilisant un catalyseur comme auparavant, apparaissent comme de petites merveilles qui viennent virevolter en une nuée morbide de papillons.

L’absurde, c’est le magma où se trouve tout ce que nous ne connaissons pas. Tout ce qui n’est pas absurde est normal, a déjà été créé, connu, exploré. La création, l’innovation, la découverte, la trouvaille, vous ne les trouverez que dans l’inconnu, l’ignoré, l’absurde, le chaotique, autrement dit dans des lieux où paissent le génie et la folie, en cherchant là où les autres ne voyaient que le chaos, le désordre, le danger et la frayeur. Un petit exemple serait le « brainstorming », la tempête d’idées, lancer le filet là où l’on pense qu’à priori, il n’y a rien à pêcher.

Tout notre monde est absurde. Dans cette immensité chaotique, l’homme, être doué de conscience, transite encore dans une ignorance suprême, nous sommes comme Sisyphée luttant éternellement avec son rocher. Nous ne connaissons qu’une infime partie du tout. Nous sommes sur une planète minuscule en orbite autour d’une petite étoile parmi les millions qui forment la Voie lactée, une galaxie parmi les cent milliards qui constituent l’univers ; en outre, l’univers est-il fini ou fait-il partie d’une quantité inimaginable d’univers ?

EN

CARLES PIQUERAS

DIBUIX-ARO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Maurici Jiménez Ruiz

Mayor

From 25 May to 28 July 2024 Carles Piqueras is the artist invited to exhibit at the Benedormiens Castle in Castell d'Aro, the most important exhibition space in our municipality.

As an Educating City we believe that cities that invest in the arts are investing in the soul of their communities, promoting expression and unity among their citizens. That is why, year after year, the City Council continues to offer artists and citizens suitable spaces where the creativity of the artist converses with the imagination of the spectator.

With almost forty works, Carles Piqueras invites us to free our gaze, to step out of reality and not to be afraid of the process. Art becomes the instrument, with its unique ability to encourage reflection, evoke emotions and transport us beyond tangible reality.

You are invited to visit the exhibition, to share with all of us this experience that will take you on a journey through unusual compositions, landscapes where the impact of humankind is clear to see and foodstuffs that become valuable objects.

All in all, as René Magritte said, "art is the only way to transcend the limitations of human experience" and this exhibition by Carles Piqueras is a good example of this.

Pilar Giró

Industrial doctoral student
University of Girona
Faculty of Tourism
Head of Research Art
Guixols Foundation

Carles Piqueras, DibuiX-Aro

“When we used to come at night to throw away our rubbish,
we’d stop and gaze at the firmament”

Joan Margarit, excerpt from *Retorn*

The two verses quoted from Margarit, found in the collection *Misteriosament feliç* (Strangely Happy), inevitably take me to the world of Carles Piqueras. I also believe that they represent a magnificent gateway into his work; because when Piqueras sets his camera lens on what he will later draw, his firmament is none other than the complicit inter-play of meanings suggested by the image.

Art makes the invisible, visible. This has become a recurrent Kleinian definition to which I would like to add a nuance when describing this exhibition: the artist makes the invisible, visible. Carles Piqueras shows us how he sees and reads the world in his special poetic habitat; a metaphorical, polyhedral, polysemic gaze and all those other adjectives that break with the unambiguous perception of a reality that, let us not kid ourselves, is always illusory. Likely being aware that the apprehension of reality is only a mirage makes realism the aesthetic language with which Piqueras feels comfortable questioning it with Socratic irony.

This way of doing things, which Carles Piqueras has called “absurd-realism”, frees reality from the small gaze and invites us not to be afraid to imagine. It is precisely with this personal vision, reading and meaning that he transfers to the representation of objects and themes, he manages to draw two gestures on the spectator’s face: that of admiration for his precious technique and the smile of intelligent humour when creating unusual compositions.

When one appreciates the skill and mastery achieved with coloured pencils that smell of childhood, the gesture of approaching the work to corroborate that the senses are not bothering us is almost irremediable. How can something so simple, that we have all held in our hands, achieve such perfection? Technical rigour and mastery of the craft are tools that give him the confidence to liberate the sardonic interpretations he makes of the everyday or the immediate environment and to brilliantly capture them in his works.

To analyse the work of Piqueras is to constantly encounter Piqueras, and this is not a pleonasm. Those who know him will agree that he is a simple, approachable, faithful man with a great sense of humour, words that also define his work. As he himself explains, in the plain of Sant Pol where he was born and where he grew up, the Empordà paradise finds everything it needs to be as such, even the touches of the Tramuntana wind. So, in finding a title for this exhibition, it needed to be something representative of his reality. This is how the name *DibuiX-Aro* came about. On the one hand, the title plays with the double meaning. Like the images and concepts of his works, in this case transfigured into phonetics and spelling. On the other hand, it highlights the parallelism of geographical reality and the cultural proximity of the issues addressed.

In terms of content, the themes of the paintings in this exhibition are organised into three areas: landscapes, people and foodstuffs; the latter can be classified into two subgroups, food and jewellery.

The presence of human vestiges is always found in coastal or urban landscapes, such as the detritus and waste of *Totum revolutum*. But he is also inspired by graffiti and signs of abandonment in *Calle de la pedra filosofal* (Street of the philosopher’s stone). Beauty in the classical sense of the word does not interest our artist. Piqueras often invites the absurd to transform the landscape, so in *Marítim mail* the sea defences of the port become postboxes. Or, in one of those imaginative walks, the seaweed on the rocks on the shore is transformed into wigs by the simple presence of a comb and a title, *Qui no te feina el còdol pentina* (Those who have nothing to do, comb the pebble), which eludes to a cat that will be hidden in many other paintings.

L’ull d’en Florenci (Florenci’s eye) for whoever picks up an olive, a perfect appetizer for a Halloween party; the meta-idiomatic polysemy of *Gambas sulle gamba* or the mackerel for the *Jove cavalier* (Young Gentleman) describe unexpected juxtapositions that tie in with the surrealist inspiration.

When the lid was removed, the sanitation workers would probably not have imagined the metamorphosis of the well into canned food, such as that in *Musclos de llauna* (Tinned mussels). Paradoxical, disturbing situations, such as that of the tin of *Conserves Milan*, which contains a rubber, whose purpose is not exactly to preserve, or the *Mitja dotzena d’ous* (Half-dozen eggs), which leaves us wanting a hen laying egg-shaped wild mushrooms.

Foodstuffs presented as jewellery: *Joies del Maresme* (Jewels from the Maresme), *Galician Xoias* (Gallician jewels), peas or beach glass, it doesn’t matter, because they are more poetic than emeralds. Small everyday treasures that Carles Piqueras’ sensitive, playful, witty, ironic gaze, the discovery of the implausible through creativity and the strokes of colour transform into works of art.

From Alpino to Caran d’Ache

I still have some little drawings that my mother got framed. They were copies of some popular Walt Disney characters made with cherished Alpino coloured pencils. I was a happy boy for a few weeks. Both the materials and techniques were rather meagre for a seven or eight-year-old boy, still with no artistic education or knowledge, but with the excitement and butterflies in his tummy at bedtime, impatiently waiting for the moment to start drawing everything the next day.

After some years, with formal studies, researching different techniques and styles and a certain artistic career, I found myself cultivating abstract-style acrylics that left me unfulfilled; the conclusion was a dead end with no way out. Lost, I decided to start again from the beginning, with the forgotten coloured pencils and then move on to other techniques. This did not happen. I have never used crayons, watercolours, acrylics, oils or any other physical or digital material. All my current work and that of many years ago is done with the wonderful Luminance coloured pencils of the Caran d’Ache brand: for me the best on the market.

After a long time and a long journey, this sexagenarian that I am has now returned home. To the home of that little boy with the butterflies in his tummy, who, wherever he is, will be proud to have won a disciple. Pilar Giró, friend and art critic, has written that coloured pencils would be, for me, an element close to or similar to Proust’s madeleine cakes.

Absurd-realism

Around the beginning of the pandemic and lockdown, I started a collection of pieces that I have christened with this name for the ostentatious. In fact, in previous works, and without even seeing it during production, the absurdity, very often irony and sometimes sarcasm, was already there and the seedlings were certainly already there. Maybe in a situation as absurd and surprising as this pandemic, you water and fertilise the garden and act as a catalyst. I’ve always been fascinated by the fact that the presence of an ingredient can change the status quo, both in chemistry and in life.

The theme that has been feeding my work for a long time, seeks the migrated reality, a simple, plain, poor existence. I do not take pleasure in the lavish, decorative and pedantic. The realistic style has always been for me a support, a bollard in the harbour ready for the mooring. I get lost in the imagination. I dwell in the labyrinth. As the good Taurus that I am, I live subjected to the slowness and telluric force of the earth. After all, imagination is only possible by connecting small pieces of life and knowledge together, in a kind of patchwork. Many would agree with me if I said that there is nothing more imaginative than pure reality.

As I stated at the beginning, by using the usual thematic paths I have added an absurd, disturbing, chaotic, ironic, humorous, and sarcastic element to the pieces. It doesn’t matter, for me they are all branches of the same tree. The absurd is that hidden junk that floats around in the attic of the mind and using a catalyst as before, appears as small wonders and sometimes flutters out like a morbid swarm of butterflies.

The absurd is the magma, where everything we don’t know is to be found. Everything that is not absurd, is normal, has already been created, known, and explored. Creation, innovation and discovery will only be achieved in the unknown, absurd and chaotic. In other words, in the places where genius and madness graze, searching where the rest of us only see chaos, disorder, danger and dread. A small example would be brainstorming, casting the net out there where we believe beforehand that there are no fish.

Our whole world is absurd. Out of this chaotic immensity, man, a being with consciousness, still walks in supreme ignorance. We are like Sisyphus eternally struggling with the rock. We only know a very small part of the whole. Are we on a tiny planet orbiting one small star out of the millions that make up the Milky Way, one galaxy out of the hundred billion that make up the universe, and is the universe finite or part of an unimaginable number of universes?

Tots els drets reservats © 2024

ART CASTELL D'ARO
PLATJA D'ARO
S'AGARÓ

CASTELL DE **BENEDORMIENS**
MASIA **BAS**
PARC DELS **ESTANYS**

Ajuntament de
**Castell d'Aro,
Platja d'Aro
i S'Agaró**

DIPUTACIÓ
DE GIRONA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura